

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **J.N.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 19 marca 2026 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 9 października 2025 r., sygn. akt IV Ka 123/25,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Kępnie

z dnia 18 grudnia 2024 r., sygn. akt II K 142/24,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze
w odniesieniu do J.N. i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi
Okręgowemu w Kaliszu do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

Andrzej Stępka

Eugeniusz Wildowicz

Małgorzata Wąsek-Wiaderek

UZASADNIENIE

J.N. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kępnie z dnia 18 grudnia 2024 r., sygn. akt II K 142/24, na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 zł każda za to, że w okresie od 7 maja 2020 r. do 6 lipca 2022 r. w K., działając ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z E.N., będącą prezesem zarządu F. sp. z o.o. z s. w K., przywłaszczył powierzone mu mienie spółki, w ten sposób, że dokonywał nieuprawnionych transakcji kartą z rachunku bankowego F. sp. z o.o., rozporządzając pieniędzmi tej spółki na cele niezwiązane z prowadzeniem jej działalności na kwotę łączną 150.041,69 zł, tj. za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd nałożył na oskarżonego i współoskarżoną E.N. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę solidarnie na rzecz F. sp. z o.o. kwoty 150.041,69 zł.

E.N. została skazana tym wyrokiem na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 zł każda.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych, wyrokiem z dnia 9 października 2025 r., sygn. akt IV Ka 123/25:

1) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec J.N. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby 2 lat,
- b) na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy,

2) w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Prokurator Generalny, działając na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., wniósł kasację od wyroku Sądu odwoławczego. Zaskarżył go w części dotyczącej rozstrzygnięć zawartych w pkt 1a i b, na niekorzyść oskarżonego J.N. Zarzucił rażące oraz mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 69 § 1 k.k., poprzez warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej oskarżonemu J.N. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, z

zobowiązaniem oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy, pomimo że w czasie popełnienia zarzuczonego przestępstwa był on skazany na karę pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Kaliszu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, toteż podlega rozpoznaniu i uwzględnieniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z art. 69 § 1 k.k. „sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.” Wcześniejsze skazanie na karę pozbawienia wolności stanowi zatem przeszkodę do zastosowania względem oskarżonego środka probacyjnego przewidzianego w tym przepisie.

Taka sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie, albowiem zarówno w czasie popełnienia zarzuczonego czynu, jak również wyrokowania w obu instancjach, J.N. był osobą skazaną w innej sprawie na karę pozbawienia wolności (wyrokiem Sądu Rejonowego w Kępnie z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt II K 157/17).

Sąd Okręgowy błędnie ustalił, że oskarżony nie był karany. Stało się tak zapewne dlatego, że Sąd ten przeprowadzając dowód z informacji z Krajowego Rejestru Karnego na okoliczność aktualnych danych o karalności oskarżonego nie zauważył, że w zapytaniu do bazy danych Krajowego Rejestru Karnego Ministerstwa Sprawiedliwości niewłaściwie wpisana została data urodzenia oskarżonego (29 marca 1990 r. zamiast 29 marca 1980 r.), co w efekcie doprowadziło do wygenerowania karty karnej zawierającej informację o braku wpisów na temat jego skazania.

Ustalenie to stoi w sprzeczności z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, z których wynika, że J.N. w czasie popełnienia czynu, o który został oskarżony w niniejszym postępowaniu, był osobą prawomocnie skazaną wyrokiem Sądu Rejonowego w Kępnie z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt II K 157/17, na karę 10

miesiący pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 2 lat oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda. Tym wyrokiem zobowiązano go ponadto do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych. Wyrok ten uprawomocnił się 4 października 2017 r. Skazanie nie uległo zatarciu, ponieważ oskarżony nie wykonał obowiązku naprawienia szkody (k. 457), a zatem wciąż widnieje w aktualnych danych o karalności oskarżonego (k. 4A akt SN). Oznacza to, że J.N. był w chwili popełnienia przypisanego mu czynu osobą skazaną na karę pozbawienia wolności.

Fakt ten stał na przeszkodzie zmianie przez Sąd *ad quem* wyroku na jego korzyść poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary, któremu towarzyszyć miał obowiązek pisemnego informowania kuratora o przebiegu próby.

Rozstrzygnięcia zawarte w pkt 1a i b zaskarżonego orzeczenia zapadły zatem z obrazą art. 69 § 1 k.k., co stanowiło rażące naruszenie prawa materialnego i miało istotny wpływ na treść wyroku Sądu odwoławczego – ponieważ orzeczono środek probacyjny względem osoby, która nie spełnia warunków do korzystania z niego.

Wprawdzie prokurator zaskarżył wyrok Sądu odwoławczego tylko w części zmieniającej wyrok Sądu pierwszej instancji, to jest w części dotyczącej rozstrzygnięć z pkt 1a i b, ale skoro, w myśl art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. kasację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych, to Sąd Najwyższy uznał, że mieści się w zakresie zaskarżenia również rozstrzygnięcie z pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu, czyli utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia o wymierzonej oskarżonemu J.N. przez Sąd pierwszej instancji kary 8 miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny.

Aby zatem nie zamykać Sądowi Okręgowemu w Kaliszu w ponownym postępowaniu możliwości ewentualnej korekty rozstrzygnięć co do kary temu oskarżonemu, konieczne stało się uchylene wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu nie tylko w części dotyczącej rozstrzygnięć z pkt 1a i b ale również z pkt 2 wyroku w odniesieniu do J.N., a więc całości orzeczenia o karze co do tego oskarżonego oraz przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Kaliszu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Ponownie rozpoznając apelację obrońcy oskarżonego Sąd ten będzie miał na względzie powyższe uwagi i wskazania.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

[a.ł]

Andrzej Stępka

Eugeniusz Wildowicz

Małgorzata Wąsek-Wiaderek

[WB]